

mildere Resultat har Kommissionen meent at maatte erklære sig i Udkastets § 15. Det er fremdeles af Hensyn til de flere Steder i Udkastet, hvor det foreskrives, at Straffen skal forandres, nedsættes eller forhøies i et vist Forhold og som Følge deraf mulig ogsaa forandres til en Straf af anden Art — see t. Ex. Udkastets §§ 24, 35, 37—38, 44, 45—54, 60, 62—64 —, nødvendigt i Kapitlet om Straffene at optage Bestemmelser, som angive det Forhold, hvori de forskjellige Straffe skulle ansees at staae til hinanden. Hertil sigter Udkastets § 12, en Mellemsætning i § 11 og i det Følgende Bestemmelser i Udkastets §§ 25 og 28, jfr. § 30.

I Udkastets § 16, 1ste Punktum, vil findes en Bestemmelse om, at Udlændinge, der her i Landet have gjort sig skyldige til Strafarbejde, ligesom nu skulle udvises af Riget efter udstaaet Straffetid. En saadan Sikkerhedsforanstaltning maa uden Tvivl ansees for vel begrundet, men det lader sig formeentlig ikke nægte, at det efter Omstændighederne kan være af stor Interesse ogsaa at kunne blive Personer qvit, der fra Ulandet ere komne ind i Landet og her gjøre sig skyldige i Forbrydelser af en mere gravevende Natur, selv om disse just ikke kvalificere sig til Strafarbejde, naar deres tidligere forbryderiske Forhold, her eller i Ulandet, i det Hele stempler dem som Personer, der ere farlige for den almindelige Retsikkerhed. Naar man i Overensstemmelse hermed i det 2det Punktum af § 16 har optaget en Bestemmelse, der skulde give Domstolene Myndighed til at kunne decretare Udviisningen af Udlændinge, som her gjøre sig skyldige til Straf af Fængsel paa Vand og Brød, under den anførte Betingelse, at de tidligere, i Jeller udenfor Kongeriget, ere straffede for Forbrydelser — hvorved forstaaes egentlige criminelle Lovovertrædelser og ikke blotte Politiforseelser —, er man iøvrigt tillige for en ikke ringe Deel bleven foranlediget hertil ved den Betragtning, at en lignende, endog videre gaaende, Myndighed for tiden tilkommer og jævnligen udøves af Domstolene navnlig i Slesvig, hvor der, efter hvad man erfarede, sættes stor Priis paa den, og at der ved en Reform af den kongerigske Straffelovgivning vel turde være nogen Opfordring til

at have Muligheden af en fremtidig Overensstemmelse imellem den kongerigske og den slesvigske Straffelovgivning for Die. Skjøndt det derhos er naturligt, at man i de til Fastlandet, og særligt til Thyssland, nærmere grændsende Landsdele har haft og vil have den største Leilighed til at søle Trang til en Bestemmelse af den omhandlede Bestaaffenhed, turde det dog formeentlig ikke kunne bestrides, at der ogsaa i de kongerigske Provindser, navnlig i Nørrejylland, kan vise sig at være god Brug for den, og naar Bestemmelsen begrænsedes saaledes som ovenfor antydet, skjønnes der heller ikke at kunne være nogen Betænkelighed ved den eller Grund til at befrygte Misbrug ved dens Anvendelse fra Domstolens Side. Det maa herved ikke oversees, at Udvidelsen af den nu gjældende Regel i denne Henseende finder en naturlig Forklaring og Retsfærdiggjørelse deri, at den fremtræder i Forbindelse med en væsentlig og gennemgaaende Formildelse af Straffelovgivningen; i en overmaade stor Deel af de Tilfælde, i hvilke Udlændinge nu vilde blive dømt til Strafarbejde og dermed tillige til Udviisning af Riget, vil der nemlig ifølge Udkastets Straffebestemmelser kun blive Spørgsmaal om Anvendelsen af Straf af Fængsel paa Vand og Brød. Man har endelig ikke blot søgt at tydeliggjøre Bestemmelsen og Betingelserne for dens Anvendelse, men ogsaa ikke uvæsentlig nedsat den for Overtrædelse af det givne Tilhold nu gjældende Straf. I første Henseende bemærkes, at Bestemmelsen ifkun bør komme til Anvendelse paa Udlændinge, 1: paa Personer, der ikke høre hjemme i nogen af den danske Stats Dele, og derhos formeentlig være uanvendelig, ikke blot naar Udlændingen har haft stadigt Ophold her i Landet, 2: i Kongeriget, en vis længere Tid, men ogsaa naar han har haft saadant Ophold i en anden Landsdeel. Dette Opholds Varighed har man troet ikke at burde fordrø længere end den i Pl. 19. April 1805 foreskrevne Tid af 3 Aar, saa at det altsaa, for at Vedkommende kan undgaae Udviisningen, ikke kan fordrø, at han har vundet Forsørgelsesberettigelse her eller andetsteds i den danske Stat, naar Opholdet i den danske Stat kun har været et stadigt, igjennem 3 Aar forfat. Det har været under Over-